



simona rošková

POCHYBNOSTI

simona rošková

POCHYBNOSTI



MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 071 - 5

simona rošková

POCHYBNOSTI

moderné romány

Copyright © Simona Rošková 2021

1. Kapitola

Nezniesiteľné ticho v byte preťal piskľavý zvuk domáceho vrátnika. Lena pobehla k dverám a zdvihla slúchadlo.

„Haló?“

„Tu je donášková služba, madam,“ ozval sa príjemný mladý mužský hlas.

„Hore na piate,“ odvrkla stroho Lena. Stlačila tlačidlo a pustila do vchodu zamestnanca z donášky.

Netrepezlivo obhrýzajúc si necht na palci ľavej ruky stepovala pred dverami. Konečne počula zastať výťah na poschodí.

Skôr, ako stihol donáškar známej pizzerie zazvoniť, Lena nasrdene rozdrapila dvere.

„Konečne! Kde toľko trčíte?“ osopila sa na neznámeho mládenca.

„Prepáčte, madam, dnes roznášam sám a objednávok je veľa,“ ospravedlňoval sa.

„To ma vôbec nezaujíma! Dajte to sem!“ natiahla ruku a premerala si chlapca chladným pohľadom.

„Nech sa páči.“

Vytrhla mládenkovi z rúk škatuľu s pizzou a do druhej ruky pevne uchočila fľašu vína.

„Koľko to bude?“ spýtala sa nedočkavo.

„Dvanásť päťdesiat,“ odvetil mládenec.

Položila na nízky stolík víno so škatuľou a vylovila zo značkovej kabelky peňaženku rovnakej značky. Neochotne strčila do mladíkovej nastavenej dlane peniaze.

Nestihol sa ani poďakovať a Lena mu zabuchla pred nosom dvere.

Neveriaco pokrútil hlavou nad nevrlou zákazníčkou a nastúpil do výťahu.

Lena chvatne otvorila škatuľu s voňavou pochúťkou. Odtrhla si jeden trojuholník a hltavo si ho vopchala do úst. Dožula a masťnú ruku si obtrela o legíny. Chvíľu sa mordovala so zátkou na víne. Ruky sa jej triasli nedočkavosťou. Otvorila vrchnú skrinku modernej linky a načiahla sa za pohárom na stopke. Zvuk dopadajúceho moku na dno jej pohladil dušu.

S vínom v jednej ruke a s kúskom pizze v druhej prešla tichým bytom na balkón. Hodila sa do mäkkého kresla a nohy vtiahla pod seba.

Na sídlisko sadala hustá hmla. Väčšina obyvateľov už dávno snívala, no Lena nemala na spánok ani len pomyslenie. Panorámu osvetleného mesta mala ako na dlani. Výhľad z terasy jej poskytoval pohľad na nádhernú scenériu svietiacich budov.

Chvejúcimi rukami si zapálila cigaretu. Potiahla a slastne vyfúkla dym. Pozorovala, ako sa biely obláčik rozplynul vo vzduchu. Odpila si poriadny dúšok. Chvíľu prevažovala lahodný mok v ústach, až potom ho s pôžitkom prehltila.

Privrela oči. Celý svet spal, len ona sa snažila zapíť horký žiaľ, ktorý jej zožieral vnútro. Niekde v najhlbšej zásuvke mozgu ju strašila myšlienka, že si za všetko môže sama. No ani keby ju rezali na kusy, nikdy by to nepriznala.

Lena Vadaská je predsa niekto!

Tichý hlások do nej dobiedzal, že keby jej nepomohol Viktor, ktovie čo by bolo s ňou teraz. Rýchlo zabudla na jeho pomoc a finančnú podporu.

Tupo hľadela do diaľky na spiace mesto a blikajúce svetlá sa jej zlievali do jednej obrovskej machule. Načiahla sa za telefónom a oživila malú obrazovku. Cívela na ňu, no nedokázala prst nastaviť na správne písmenko.

Čo to robím? Nie! Nebudem sa ponižovať!

Hodila mobil na stolík a chvatne priložila pohár k ústam. Vyprázdnila ho na jeden dúšok.

Myšlienky jej splašene skákali hlavou a strach sa jej pomaly vkrádal do duše. Obaľoval ju do závoja klamstiev a podvodov, ktoré mala na svedomí. Ublížila viacerým ľuďom, ale nikdy by to nepriznala nahlas. Denne sa skrývala za falošnú masku, no bola tak zamotaná do lží, že sama nerozoznávala čo je pravda a čo je lož.

Opäť vzala telefón a bezmyšlienkovito vytukala správu, nevedomujúc si, že je pokročilá nočná hodina.

VIEM, ŽE SÚ SPOLU! VÁLAJÚ SA V POSTELI. JE MI Z TOHO ZLE!

Stlačila odoslať a čakanie na odpoveď si spríjemnila ďalšou cigaretou. Displej mobilu ukazoval 1:35. Doliala si plný pohár.

Konečne! Ale ti to trvalo!

Pípla jej správa.

Zase máš bujnú fantáziu? Prestaň s tým! Veď je u vašich aj s Kubom. Keď ty nespíš, ja na rozdiel od teba áno. Čau.

Neveriaco civela na text. Vedela, že ju Eva odsudzuje a aj jej to dávala patrične najavo. Kdesi v kútiku duše však dúfala, že ju raz pochopí a podr-

ží. Chcela jej oponovať, že v poslednom čase Viktor dosť často chodí k rodičom. Určite je za tým nejaká ženská.

A prečo by tam chodil? Nezbedný hlas sa ozval opäť. To, že mal jej manžel veľmi dobré vzťahy s rodičmi a Jakub, jej syn, život na dedine zbožňoval, jej absolútne nenapadlo.

Od Evy čakala aspoň kúsok empatie, nie popudlivú správu.

To len tak hodí za hlavu ich niekoľkoročné priateľstvo? Alebo bola Lena roky slepá a Eva bola vždy len kamarátka naoko?

„Ale keď si bola v koncoch ty, vtedy som ti bola dobrá, čo?“ mrmlala si pripito popod nos.

„Kašlem na teba!“ z očí jej vypadli prvé slzy.

Striasla sa a nebolo to len chladom. Vyžmýkala z fľaše posledné kvapky vína a vliala ho do seba. Posmrkla.

Tackajúc prešla prázdny bytom. Zakopla o rozhodené topánky v predsieni. Zahrešila. Rukou sa zachytila steny. Pomaly vošla do spálne a zvalila sa na posteľ.

2. Kapitola

Slnko sa lenivo predieralo cez zatiahnuté žalúzie a na podlahu kreslilo rovné čiary. Lena s námahou otvorila oči a odhrnula si prilepené vlasy z tváre. Nasucho prehltila. V ústach mala ako na púšti. Opatrne vstala a siahla po telefóne. Nič. Žiadna správa. Neozvala sa ani kamarátka a neunúval sa ani Viktor. Na hrudi cítila ťaživý tlak. Dosadla zmorene na kraj postele. V myšlienkach sa zatúlala k Eve.

Spoznali sa na sídlisku. Ulica, na ktorej bývali, mala pred pätnástimi rokmi len niekoľko panelákov a jednu predajňu potravín. Eva nemala pri sebe dostatok peňazí, a tak jej Lena, ktorá stála za ňou v rade, požičala drobné. Pri spoločnej ciga-

retke na ceste domov zistili, že bývajú len tri brány od seba. Slovo dalo slovo, požičané peniaze sa patrilo vrátiť. Po Leninom naliehaní, Eva pristala na dohodnutú kávu na nasledujúci deň.

Eva v tom čase žila ešte s rodičmi, ktorí boli už v pokročilom veku. Utiahnutá, pokorná a vzorná dcéra, ktorá opatrovala oboch rodičov.

Lena bola svojou novou priateľkou nadšená. Konečne niekoho spoznala. Prekážalo jej, že Eva bola prirodzene krásna, ale verila, že v nej nájde spriaznenú dušu. Ona sama trávila pred zrkadlom minimum času. Riedke vlasy, úzke ústa zomknuté do rovnej čiarky a uhry po celej tvári. Nech robila, čo robila, nevedela sa ich roky zbaviť. Bacuľaté líca, tenké nohy a veľké brucho. Dávno pochopila, že nie je žiadna krásavica.

Do nového bytu sa presťahovala s manželom len nedávno. Nikoho nepoznala a pravda bola taká, že Lena spoločnosť ani nevyhľadávala. Nepoznala susedov a hoci vedľa nich býval mladý manželský pár asi tak v ich veku s malým dieťaťom, ignorovala ich. Niekoľkokrát sa spoločne viezli vo výtahu, no so susedou sotva prehodila pár obyčajných fráz.

Odišla od rodičov, ktorí žili v malej dedinke a vo veľkom meste chcela preraziť a žiť na vysokej nohe. Zazlievala im, že pochádzala z chudobnej rodiny a hanbila sa za nich. Zaprisahávala sa, že takto žiť,

ako žijú oni, ona nikdy nebude. Bude mať meno, slávu a peniaze. Len s odretými ušami a s poslednými úsporami od rodičov vyštudovala vysokú školu.

V Bratislave spoznala Viktora a peniaze z neho cítila na kilometer. Slušný, uhladený mamičkin chlapček, ktorý mal večne nos strčený v učebniciach. Značkové oblečenie a drahé hodinky jej stačili na to, aby sa utvrdila vo svojej domnienke.

A mala pravdu. Hoci Viktor pochádzal z mnohočetnej rodiny, nikdy nesmrdel grošom. Vždy rád zaplatil za večeru alebo kino. Lena bola neúnavná a svojho nápadníka obliehala ako turecké vojská nedobytný hrad.

V momente vycítila svoju príležitosť, ako vypadnúť z rodnej dediny, a tak sa na Viktora doslova prisala.

Zmanipulovala ho milými slovami, falošnými sľubmi lásky a opojným sexom. Zaslepený chlapec veril, že Lena to s ním myslí vážne. Venoval sa len štúdiu, a tak ho nečakaná láska zaskočila. Sľúbil Lene, že si ju po promóciách vezme. Po skončení školy sa vrátil na Východ k rodičom a budúcu manželku predstavil rodine. Darmo mu všetci dohovárali, že Lena nie je žena pre neho, nedal si povedať. Po krátkej známosti si aj napriek nevôli rodičov Lenu vzal. Prestažovali sa na nové sídlisko a na nový byt im štedro prispel Viktorov otec.

Lena sa stala zo dňa na deň novomanželka s pekným bytom, plnou manželovou peňaženkou, za ktorú vďačila svokrovi a neskôr manželovi. Braňo Vadaský nelenil a synovi pomohol rozbehnúť vlastnú firmu.

Viktor mal talent na kreslenie.

Nechýbala mu odhodlanosť, čistá myseľ a skvelé nápady.

Za dva roky sa stal úspešným architektom a postupne ho vyhľadávali majetní klienti.

Lena si začínala užívať život, po akom vždy túžila. Mala však vyššie ambície ako byť len žienkou domácou, a tak sa cez Viktora, ktorý navrhoval interiér jednej realitnej kancelárie dostala do kresla riaditeľky spoločnosti. Agentúru viedol starší vdovec, ktorý už nestačil na mladý kolektív.

Jozef Bálint spočiatku váhal, no nakoniec zistil, že Lena je presne typ zamestnanca, aký potreboval. Väčšiu časť povinností nechal na jej pleciach. Starý pán sa vo firme ukazoval len zriedka a postupne prenechal riadenie spoločnosti novej riaditeľke.

Lena sa novej úlohy zhostila s veľkou vervou a nadšením. S mocou však rástla chuť a postupne povyhadzovala všetkých realitných maklérov. Na každom jej niečo prekážalo. Väčšiu časť dňa trávila v kancelárii. Aby šla príkladom svojim zamestnancom, sama uzavrela niekoľko výhodných

zmlúv. Keď zacítila z potenciálneho zákazníka peniaze, svojou úslužnosťou a príjemným vystupovaním zakrátko dokázala každého zmanipulovať tak, že nebol problém u daného klienta zmluvu podpísať. Sama mala dosť do vrecka z provízií. Ak niekto váhal alebo potreboval viac času na rozmýšľanie, Lena jednoducho hodila novú zákazku na niekoho zo zamestnancov. Nemala čas, ani chuť tráviť v spoločnosti nerozhodných ľudí. Robila to vždy rafinovane, bola majsterkou slova. Vyberala si len tie najlepšie obchody, kde vedela, že jej konto rapidne narastie. Odmeranosť a nadradenosť s akou pristupovala ku zamestnancom, ju posunula v očiach jej podriadených na spodné priečky rebríčka hodnôt. Čím viac bola arogantnejšia a drzejšia ku svojmu okoliu, tým menej ju ľudia uznávali a vážili si ju.

Zmenil sa aj jej postoj k Viktorovi, ktorý len neveriaco krútil hlavou nad neznesiteľnou povahou svojej ženy. Z ich vzťahu sa vytratila aj tá falošná ilúzia šťastia a hádky v domácnosti boli na dennom poriadku.

Presne v tom období sa spoznala s Evou. Ešte teraz mala v živej pamäti jej vystrašený pohľad, keď k nej natahovala ruku s drobnými v dlani. Ako by to bolo len včera. Do detailov si dokázala predstaviť ich prvú spoločnú kávu. Dokonca si v mysli presne vybavila ich rozhovor.

Sedela na gauči a listovala v módnom časopise, keď ju vyrušil zvuk zvončeka pri dverách. Mrkla na hodinky. Pobehla na chodbu a otvorila svojej novej kamarátke.

„Ahoj,“ pozdravila Eva zahanbene a sklopila oči.

„No pod dnu, nestoj tu ako solný stĺp,“ privítala Evu.

„Tu máš peniaze,“ Eva nesmelo otrčila dlaň s drobnými.

„Hod' ich na stolík,“ pokynula Lena hlavou a prešla do kuchyne.

Eva po špičkách nasledovala majiteľku bytu.

„Dáš si kávu, či niečo ostré?“

„Stačí káva, ďakujem,“ pípla Eva a rozhliadala sa po moderne zariadenej kuchyni.

„Sadni si,“ Lena odsunula návšteve stoličku.

„Nebudem dlho. Sľúbila som mame, že dnes ožehlím,“ Eva sa pohodlne usadila a očami blúdila po modernom dizajne linky.

„Robota neutečie, máš čas,“ Lena mávla ledabolo rukou a prisadla si oproti priateľke.

„Viktorko, Viki, urobíš nám kávičku?“ Lena sa vytočila a zakričala smerom do chodby.

„Myslela som, že budeš doma sama,“ habkala Eva. „Nechcem ťa otravovať...“

„Neotravuješ. Len pokojne sed,“ šepľala a usmiala sa Lena.

Ako prízrak sa zjavil v kuchyni vysoký tmavo-vlasý muž.

„Kde si toľko, Viki? Toto je moja nová kamarátka, Evka,“ zaliečala sa mužovi.

„Ty vieš urobiť najlepšiu kávu.“

„Dobrý deň,“ ozvala sa Eva a prebehla pohľadom po Viktorovi.

„Dobrý,“ odvetil a zapol kávovar.

„Viki, pozri sa do barovej skrinky, či nemáme niečo sladké alebo slané. Nebudeme tu sedieť len tak nasucho,“ ozvala sa po chvíli Lena.

Viktor, vo vyťahovaných tepláčkoch a so sklonenou hlavou, prešiel do obývačky. Za chvíľu sa v porcelánovej miske objavili arašidy a na tanieriku čokoládové keksy.

Eva sa hniezdila na stoličke a cítila sa v spoločnosti týchto ľudí dosť zvláštne. Sledovala, ako Viktor obskakuje svoju manželku a plní jej nezmyselné požiadavky, ktoré by pokojne zvládla aj sama.

„Nech sa páči,“ Viktor položil pred obe ženy rozvoniavajúcu kávu.

„Nedajte sa rušiť. Idem pracovať,“ poslušne zahlásil a stratil sa za dverami ako duch.

„Čo robí tvoj manžel?“ spýtala sa Eva a miešala horúci nápoj.

„Je architekt. Niekedy pracuje aj z domu. Nestojí za reč,“ odvrkla Lena a vyskočila od stola.

Vybrala z chladničky fľašu vína a dva poháre na stopke.

„Dáme si, nie?“

„Ja nebudem, ale ty si nalej, ak chceš,“ pozrela s náznakom úsmevu Eva na pani domu.

Lena neváhala a naliala si plný pohár.

Eva prekvapivo sledovala, ako si Lena upíja z pohára. Aj ona si rada dala dve deci vína, ale nie po obede. Prehltla horkú výčitku a očami mapovala nábytok obývačky. Veď kto je ona, aby sa starala do iných? Keď má Lena chuť, nech si dopraje.

„Tá sedačka bola poriadne drahá. Je dovezená z Nemecka. A tú poličku mi robili na mieru v jednej vychýrenej nábytkárskej firme,“ tok Eviných myšlienok prehlušil Lenin vystatovačný hlas.

„A ozaj, aj celá kuchyňa je vyrobená na mieru podľa jedného nemeckého katalógu,“ chválila sa Lena.

Eva mlčala a sŕkala horúcu kávu. Nikdy nikomu nezávidela. Bola jedináčik a vychovávali ju katolícky založení rodičia, ktorých ľúbila. Bola im vďačná za mnoho, no nemala to srdce sa osamostatniť a začať žiť podľa seba. Cítila, že ju akási neviditeľná sila držala v prítomnosti rodičov. Zajatá v ich spoločnosti nepostrehla, že jej život preteká pomedzi prsty. Pracovala ako lekárnička v malej lekárni na sídlisku a z platu, by si aj tak

nemohla dovoliť kúpiť byt. Svoj čas delila medzi prácu, rodičov a knihy.

Lena sa pozvoľna vrátila do reality.

„Trhni si nohou,“ zamumlala na adresu kamarátky.

„Keby nebolo mňa, bola by si stará panna do smrti,“ neodpustila si a skríkla do prázdneho bytu. Nemala viac chuť zaoberať sa nevďačnou priateľkou. Ani nevedela, prečo si práve spomenula na ich zoznámenie. Bolo to tak dávno, že už to ani nie je pravda. Čo urobí s človekom pätnásť rokov? Vtedy bola sotva dvadsaťročná, nesmelá a ustráchaná dievčina, ktorá sa krútila okolo mamičkinho zadku, kým ona mala muža, kariéru a prepychový byt. Teraz sa však misky váh preklopili a ona všetko strácala, kým Eva si žila ako panička.

Mala by so sebou niečo urobiť. Prešla tápavo do kúpeľne a dopriala si horúcu sprchu. Zabalila sa do župana a odšuchtala sa do kuchyne.

Zapla kávovar. Kým čierna tekutina pomaly kvapkala do šálky, pohľad jej zablúdil na neporiadok na stole.

Tupo civela na škatuľu od pizze, fľašu od vína a na niekoľko zaschnutých tanierov a špinavých pohárov. Plný popolník dotváral dojem, akoby včera mala večierok.

Kávovar zavrčal a káva dotiekla. Lena chvatne otvorila chladničku a vyliala si do kávy mlieko. Zápach cigariet jej vrazil do nosa. Zvraštila čelo. Popolník vysypala do odpadkov a otvorila okno. Odsunula škatuľu a sadla si k stolu. Priložila horúci nápoj k ústam a bezcieľne skenovala prázdny priestor bytu. Zrakom zablúdila k hodinám.

Najvyšší čas, aby sa prebrala. O dve hodiny dorazí Viktor s Jakubom. Musí dať byt do pôvodného stavu a zahladiť všetky stopy. Bola vďačná manželovi, že víkend strávili u Viktorových rodičov, no na druhej strane ho upodozrievala z nevery. Nahlas by to, samozrejme, nikdy nepriznala.

S jeho mamou mala večne spory, a tak si raz ročne odbila jednu povinnú návštevu a tým to pre ňu skončilo. Vedela, že ju nemajú radi a Lena sa tiež netajila nesympatiami ku svokre.

Cítila sa prázdna a tieň zúfalstva sa jej obtieral o plecia. Striasla sa. Dopila kávu a zahryzla do studeného trojuholníka tvrdej pizze. Pozbierala zo stola riady a vložila ich do umývačky. Navolila program a zabuchla dvierka. S nevoľou upratala kuchyňu. Prehltla tabletku na bolesť hlavy a s cigaretou prešla na balkón.

V práci bola síce úspešná, ale neoblúbená. Plná peňaženka jej však dovolila kúpiť si všetko. Podľa nej len peniaze otvárali nové možnosti do sveta.